

Дрехитѣ на фигурата бѣхи нищо и никакви: една дълга антерия чакъ до земята, окжсана и оржфана страшно. На главата капа, каквато носи селянка-слугиня. Прѣзъ крѣста бѣха вързани купъ ключове, а мустаки — никакви.

— Брей, жена е това! рече на ума си Чичиковъ.

Но като се вслуша въ дебелия гласъ, добави:

— Брей, не е жена.

Като се вгледа по-внимателно, каза: жена е!

Фигурата се обърна къмъ него и зе да го гледа внимателно. Такъвъ гостъ тя не очакваше, на почна да разглежда отъ главата до краката търговеца, талигарина му, конетѣ, талигата и т. н.

По ключоветѣ, що висѣха на пояса, Чичиковъ си помисли, че това е икономка на стопанина, та за това извика:

— Чувай, стринко, господарѣтъ ти какво прави?

— Нѣма го дома, отговори фигурата. Защо ви трѣбва?

— Имамъ работа съ него.

— Влѣзте въ кжщи, рече грозната фигура, като се обърна и му показа гърба си, който бѣ набрашенъ и низко имаше голѣма дупка.

Чичиковъ влѣзе въ единъ широкъ и тъменъ прустъ, дѣто лѣхна влага като отъ зимникъ. Отъ пруста той прѣмина прѣзъ една полутъмна стая съ пролука на вратата, а отъ нея влѣзе прѣзъ вратата въ свѣтла стая, въ която всички нѣща бѣха страшно разхвърлени по пода. Изглеждаше, че сѣкашъ въ кжщи миеха дѣскитѣ, та врѣменно бѣха натрупали по купища всички покжщнина. Долапитѣ, пердетата, завѣситѣ, картинитѣ по стѣната — всичко бѣ отъ скжпо по-скжпо, ала то така бѣ запуснато, изоставено, потънало въ прахъ, паяджина и дрипи, що-